

Mikkel rev er lur, men —

esle-Kvinten gikk der og slang mellom moserabbene oppe i Storheia og visste ikke sin arme råd hva han skulde slå nevene sine i. Han hadde jo alltid vært både yrkeslysten og foretaksom av seg, så det manglet ikke på det.

Men da det ikke vilde by seg noe som helst, visste han ikke bedre råd enn å gi seg på jakt. For bare det å høre at muskedunderen skrallet mellom åsene var en stor oppkvikkelse for en liten trollsjel oppe i Storheia. Han labbet inn etter den digre børsa, slengte den over skulderen og sabbet seg avgårde. Han føyk som en vettskremt hare gjennom skog, over berg, over myr og etter ulendte stier. Men da han hadde trasket både drøyt og lenge, møtte han Mikkell rev.

— Nei, god dag, sa den og smilte omkapp med selve godværet. Så sannelig tror jeg ikke det er selve Vesle-Kvinten jeg er råket ut for, og tar jeg ikke feil, så tenker han seg på jakt og!

— Akkurat, svarte Vesle-Kvinten.

— Men det blir skrøpelig jakt uten bikkje med god snute, spør jeg. Det er det samme, jeg skal ikke være så nøye med umaken jeg heller, for no har jeg ligget i hiet mitt i både dager og uker, så det er sannelig på tide at jeg får bruke kroppen og teften litt. Og hvis du vil, så byr jeg meg fram som bikkje, og for dette skal jeg ikke kreve hverken takk eller betaling.

Nei, jasanya, tenkte Vesle-Kvinten. Han hadde enno ikke hørt snakk om at Mikkkel Rev kunde gjøre den minste umak uten største betaling. Men hvorom alt var, han blåste i alle baktankene og tenkte som så at en gang måtte vel Mikkkel som alle de andre skapningene stå til rette for sine synder, og *den* dagen kom vel tidsnok.

Så ruslet Vesle-Kvinten videre. Mikkkel vimset foran med snuten høyt i været, og best det var ble den stående helt stille, blunket lurt med det ene øyet og sa:

— Pass på! Øverst i grana der borte sitter ei århøne!

— Men det blir skrøpelig jakt uten bikkje med god snute,
spår jeg, sa Mikkel.

Vesle-Kvinten la inn en diger ladning og sendte den avgårde så det jamret i skogen. Mikkell la på sprang alt han var kar om, og det tok ikke lang økta før han kom tilbake med fuglen heller.

— Nå svinter jeg borti uren der borte og gjemmer hver fugl du skyter, så kommer de ikke i fremmede hender, og så slipper vi å drasse på dem, sa Mikkell.

Det var grei skuring det, mente Kvinten.

Da Mikkell kom tilbake, bar det videre gjennom skogen.

— Pass på! ropte Mikkell igjen. Øverst i grana der borte sitter ei århøne.

Vesle-Kvinten smelte i vei med det neste skuddet, som drønnet bare så mye verre enn det første.

— Prima vare, fin og feit, lo Mikkell da han fløy avgårde for å gjemme fuglen borti uren. Og da han kom tilbake igjen, ga de seg på veg videre inn gjennom skogen.

— Pass på! Øverst i grana der borte sitter ei århøne!

Skuddet smalt og Mikkell satte etter. — Prima vare, fin og feit, sa den og dro opp i uren igjen.

Slik dreiv de på i det vide og det brede, og da den tolvte århøna stupte for skuddet, sa Vesle-Kvinten:

— No har jeg ikke flere skudd igjen, så no får det være nok for i dag.

— Nei jasanya, sier du det, flirte Mikkell. Da får du ha så mange slags takk da, for nå trur jeg at jeg har berget meg med levemåte gjennom svarteste vinteren. Farvel da! Den gjorde noen kåte sprett over lynget, men enda var ikke Vesle-Kvinten ferdig.

— Jaha, det var det jeg visste, sa han, og no vil jeg ha meg et reveskinn på kjøpet. Lukk øynene dine, så skal jeg gi deg fripass, jeg, og det vil jeg hverken ha takk eller betaling for, her kommer det siste skuddet!

— Å, kjære, snille Vesle-Kvinten, skreik reven, jeg ber deg så tynt om nåde for denne ene gangen, jeg skal følge deg til hiet og gi deg alle århønene tilbake.

Dermed ruslet de oppover til revehiet, reven foran med Vesle-Kvinten og muskedunderen tett inn på baken.

Det gikk både fort og gæli å få fuglene ut av hiet, men da Kvinten skulde til å bunte dem sammen, la han muskedunderen fra seg. Og det var det mest toskete Vesle-Kvinten enno hadde gjort, skulde jeg tro, for dermed kastet Mikkell seg over den. Han slo opp en kald latter med det samme og ropte: — No er det min tur, og no slipper du fuglene og nøyter deg heimover fortere enn fortest!

— Bare smell av du, Mikkell, det fins ikke skudd i den likevel — nei, no ble du rettelig lurt igjen! ropte Vesle-Kvinten.